Наснилися доні небачені коні:
У яблуках – сині, без яблук – червоні,
Копита – посріблені,
Очі – як зорі,
Розвітрені гриви
І крила прозорі.
Це сталося в поїзді, в спальнім вагоні;
І мамі наснились казковані коні,
І татові коні явились у сни:
Уважно-уважно дивились вони –
Неначе просились летіти із ними,
Кудись вдалину чи уже з далини…
А пòтяг потя̀г вісімнадцять вагонів
На довгих-предовгих аж сім перегонів,
І, заспані, спали вже кілька годин
Зелені вагони – усі як один.
І тільки у сьомім, у спальнім вагоні
Чекали світанку замріяні коні,
Злітали над потягом, над перегоном,
Когось виглядали над сьомим вагоном
І знов повертались крізь вікна бездонні –
Звичайні-казкові-небачені коні:
Без яблук і в яблуках, сині й червоні,
Копита – посріблені,
Гриви – розвітрені,
Крила – прозорі,
Очі – як зорі.